

โทษของการ ห้ามลูกทำบุญ

คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น ดีแต่
ว่าเขา ทำการขัดขวางผู้อื่นที่ให้ทาน คนเหล่านั้นย่อมเข้าถึงนรก
กำเนิดสัตว์ดิรัจฉานหรือยมโลก ถ้าหากถึงความเป็นมนุษย์
จะเกิดในสกุลคนยากจน หาเสื้อผ้า อาหาร ความสนุกสนานได้
โดยยาก คนตระหนี่ปรารถนาสิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้
แม้สิ่งนั้นตามความปรารถนา นั้นเป็นผลกรรมในภพนี้ และ
ภพหน้าก็ยังเป็นทุกตติอีกด้วย

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๕๓

การเดินทางไกลในวัฏสงสาร เราจำเป็นจะต้องมีเสบียงติดตัวไป เพื่อใช้ในระหว่างการเดินทาง เเสบียงนั้นคือบุญ บุญจะส่งผลให้เราก้าวไปสู่ชีวิตที่สมบูรณ์ ที่มีความสุขยิ่งกว่าที่เราเป็นอยู่ในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะการสร้างบารมีเพื่อรื้อสัตว์ชนสัตว์ไปสู่อายตนิพพาน เราจำเป็นจะต้องมีบุญพิเศษที่จะช่วยย่นย่อหนทางอันยาวไกลให้สั้นลง บุญที่เราสั่งสมเอาไว้จะเป็นที่พึ่งของเรา ดวงบุญนี้จะติดแน่นอยู่ในศูนย์กลางกายของเราทุกคน คอยส่งผลให้เราเป็นผู้ถึงพร้อมไปด้วยรูปสมบัติ ทรัพย์สมบัติ คุณสมบัติ เราจะสร้างบารมีได้สะดวกสบายยิ่งขึ้นไป เพราะฉะนั้นการสั่งสมบุญจึงเป็นหน้าที่หลักของนักสร้างบารมี ผู้มีพระนิพพานเป็นเป้าหมาย

พระลัมมालัมพุทเจ้าตรัสโทษของความตระหนี่ไว้ในมัจฉริสูตร ว่า

“คนเหล่าใดในโลกนี้ เป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น ตีแต่ว่าเขา ทำการขัดขวางผู้อื่นที่ให้ทาน คนเหล่านั้นย่อมเข้าถึงนรก กำเนิดสัตว์ดิรัจฉานหรือยมโลก ถ้าหากถึงความ เป็นมนุษย์ จะเกิดในสกุลคนยากจน หาเสื้อผ้า อาหาร ความสนุกสนานได้โดยยาก คนตระหนี่ปรารถนาสิ่งใดจากผู้อื่น เขาย่อมไม่ได้แม้สิ่งนั้นตามความปรารถนา นั้นเป็นผลกรรมในภพนี้ และภพหน้าก็ยังคงเป็นทุกคติอีกด้วย”

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๕๘

*ในสมัยหนึ่ง หลังจากที่พระบรมศาสดาเสด็จดับขันธ-
ปรินิพพานแล้ว อุตตรมาณพพานายช่างเข้าไปหาไม้ในป่าเพื่อ
เอามาซ่อมแซมพระนคร เผอิญได้เข้าไปถึงที่อยู่ของพระมหา-
กัจจายนะ ซึ่งท่านกำลังบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ตามลำพัง เมื่อ
เห็นท่านแล้วเขาก็บังเกิดความเลื่อมใส จึงเข้าไปกราบท่าน
ด้วยความเคารพ พระเถระก็เมตตาแสดงธรรมให้ฟัง จนมาณพ
หนุ่มเกิดความซาบซึ้งในรสพระธรรม จึงนิมนต์พระเถระพร้อม
ด้วยภิกษุสงฆ์ให้ไปฉันภัตตาหารที่บ้าน

อุตตรมาณพเมื่อกลับไปถึงบ้านแล้ว ก็ชักชวนหมู่ญาติ
และพวกพ้องให้มาช่วยกันถวายทานแด่พระเถระและหมู่ภิกษุสงฆ์
ที่บ้านของตนเอง เข้าตรูก็ได้ช่วยกันจัดภัตตาหารหวานคาวอัน
ประณีต รอคอยพระเถระและภิกษุสงฆ์ด้วยความเบิกบานใจ
เมื่อท่านมาถึงก็ต้อนรับปฏิสันถารเป็นอย่างดี แล้วช่วยกันถวาย
ภัตตาหารแด่พระเถระและภิกษุสงฆ์ให้อิ่มหนำสำราญ

หลังจากที่คณะสงฆ์ฉันภัตตาหารเสร็จแล้ว พระเถระได้
แสดงอนุโมทนาภาวและแสดงธรรมเป็นเครื่องประดับสติปัญญา
อุตตรมาณพปลื้มใจไปตามกระแสพระธรรมเทศนาของพระเถระ

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๕๕

จนได้บรรลุนิพพานเป็นพระโสดาบันบุคคล มีใจมุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพาน ส่วนหมู่ญาติก็เกิดความเลื่อมใสในพระรัตนตรัยยิ่งขึ้นไป ได้ช่วยกันสร้างมหารัชมงคลสิบกัณฑ์ เพื่อให้ท่านได้บำเพ็ญสมณธรรมอย่างสะดวกสบาย

มีเพียงมารดาของอุตตรมาณพเท่านั้น ที่ไม่ได้เลื่อมใสในพระรัตนตรัย เพราะว่าเป็นคนตระหนี่ ถูกลมทินคือความตระหนี่ครอบงำจิตใจ เมื่อเห็นลูกชายทำบุญมากอย่างนั้น ก็ห้ามปรามต่อว่าลูกว่า “อะไรที่ให้สมณะไป ขอให้สิ่งนั้นจงกลายเป็นเลือดในปรโลก” แต่ลูกชายไม่ได้โกรธตอบ เพราะท่านเป็นพระโสดาบันแล้ว นิกงสสารแต่มารดาที่ไม่รู้จักคุณของพระรัตนตรัย

ครั้นละจากโลกนี้ไปแล้ว อุตตรมาณพได้ไปเสวยทิพยสมบัติมากมายในเทวโลก แต่แม่ของอุตตรมาณพไปเกิดเป็นเปรต ด้วยผลกรรมที่มีความตระหนี่ และด่าบริภาษลูกชายที่เป็นพระโสดาบัน เมื่อตายไปจึงต้องไปเสวยทุกข์ทรมาน มีความหิวกระหาย อยากจะทานอะไรก็ทานไม่ได้สักอย่าง เวลาที่นางลงไปในแม่น้ำคงคา เมื่อคิดว่าจะดื่ม น้ำ แม่น้ำคงคาก็กลายเป็นเลือดแดงฉานไปหมด ทำให้นางดื่มไม่ได้ ต้องถูกความหิวกระหายครอบงำนานถึง ๕๕ ปี

วันหนึ่ง พระเรวตเถระกำลังนั่งพักอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๑๐๐

นางเปรตผู้มีหน้าตาผิวพรรณน่าเกลียดน่ากลัว มีผมยาวสยาย ลงมาจรดพื้นดิน ก็เข้าไปหาพระเรวตะ กล่าวอ้อนวอนขอน้ำจาก พระเถระว่า “ตั้งแต่ที่ตนตายจากโลกมนุษย์ไป ยังไม่เคยได้ข้าว หรือดื่มน้ำเลย ขอพระเถระจงให้น้ำดื่มด้วยเถิด”

พระเถระรู้ว่าสตรีผู้นี้เป็นเปรต ท่านจึงถามว่า “แม่น้ำ- คงคา นีกว้างใหญ่ มีน้ำเย็นใสสะอาด ไหลมาจากภูเขาทิมพานต์ ท่านจงดักดื่มเอาเองเถิด จะมาขอน้ำดื่มจากอาตมาทำไม” นางเปรตอ้อนวอนว่า “ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ถ้าดิฉันดักน้ำใน แม่น้ำคงคาขึ้นมาดื่มเอง น้ำก็กลายเป็นโลหิตแดงฉาน ทำให้ ไม่สามารถดื่มกินได้ ขอท่านได้โปรดอนุเคราะห์ด้วยเถิด”

พระเถระถามต่อว่า “เธอไปทำกรรมอะไรเอาไว้หรือ ทำไมน้ำในแม่น้ำคงคาจึงได้กลายเป็นโลหิต” นางตอบว่า “ดิฉัน มีลูกชายคนหนึ่งชื่อ อุตตระ เป็นผู้มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา เขาได้ถวายจีวรบิณฑบาต ที่นอน ที่นั่ง และคิลานปัจจัย แก่ หมุกฤษฺฐสงฆ์ด้วยความเลื่อมใส แต่ดิฉันไม่พอใจในการให้ทาน ของเขา เพราะถูกความตระหนี่ครอบงำ จึงได้ด่าลูกชายไปว่า “ขอให้ไทยธรรมทั้งหมดที่ได้ทำบุญไป จงกลายเป็นเลือดปรากฏ แก่เจ้าในสัณปรายภพ เพราะวิบากกรรมนั้น น้ำในแม่น้ำคงคา จึงกลายเป็นโลหิตทุกครั้งที่จะดื่มกิน”

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๑๐๑

พระเถระหวังจะอนุเคราะห์นาง จึงได้ถวายน้ำดื่มแก้พิษสงฆ์เวลาออกบิณฑบาต เมื่อท่านได้รับภัตตาหารแล้วท่านก็จะถวายทานแก่ภิกษุทั้งหลาย แล้วก็ไปเอาผ้าบังสุกุลจากกองหยากเยื่อมาตัดเย็บเป็นอาสนะและผ้าปูที่นอนถวายให้กับสงฆ์ พร้อมกับอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลไปให้นางเปรต ทันทที่ที่พระเถระอุทิศส่วนบุญไปให้ นางได้กลายร่างจากเปรตเป็นเทพธิดาผู้มีทิพยสมบัติบังเกิดขึ้นทันที

เพราะฉะนั้น ความตระหนี่ไม่ดีเลย คนตระหนี่ไปเทวโลกไม่ได้ ถ้าหากว่านางเปรตไม่ได้พระเถระช่วยอนุเคราะห์ จะต้องรับทุกข์ทรมานอีกยาวนาน ความตระหนี่เป็นภัยตัวฉกาจในการสร้างบารมีของเรา เราจะต้องเอาชนะความตระหนี่ในใจให้ได้ เพราะการเดินทางไกลไปสู่ที่สุดแห่งธรรมนั้น ยากกว่าความยากทั้งหมดในโลกนี้มารวมกัน คือความยากที่มีมาแล้วในอดีตมากมายเท่าไร การที่จะไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้ยากกว่านั้นเข้าไปอีก มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการมีมากๆ บารมีจะมีมากต้องสั่งสมบุญ ถ้าสั่งสมเพียงชาติสองชาติก็ไม่ได้ จะเป็นร้อยเป็นพันชาติก็ไม่ได้ แต่ต้องสั่งสมกันชนิดนับชาติไม่ถ้วนทีเดียว บารมีถึงจะเต็มเปี่ยมบริบูรณ์

เพราะฉะนั้น เสบียงบุญที่จะมาหล่อเลี้ยงให้เราได้สร้าง

โทษของการห้ามลูกทำบุญ

๑๐๒

บารมีไปถึงที่สุดแห่งธรรมนั้น ก็ต้องเป็นบุญใหญ่ที่พิเศษ ต้องได้
เสียบ้างในระดับที่เป็นสมบัติจักรพรรดิตกไม่พรวงั้นแหละ เป็น
เสียบ้างหล่อเลี้ยง จึงจะทำให้การสร้างบารมีอย่างอื่นเต็มเปี่ยม
บริบูรณ์ จนกระทั่งพญามารบังคับบัญชาไม่ได้ เราก็จะพ้นจาก
การเป็นปาวเป็นทาสของเขา แล้วจึงจะไปถึงที่สุดแห่งธรรมได้

หลวงพ่อก็มีความปรารถนาอยากให้ทุกคนมีสมบัติจักร-
พรรดิตกไม่พรวง ทุกคนต้องเอาชนะความตระหนี่ในใจของ
ตนเองให้ได้เสียก่อน ต้องตัดความตระหนี่โดยไม่ปราณีปราศรัย
ไม่ยอมพ่ายแพ้ต่อความตระหนี่ ไม่มีเชื่อเป็นอาหารให้ความ
ตระหนี่ออกงาม ไม่มีเชื่อแห่งปฏีให้ความตระหนี่ติดข้องอยู่ในใจ
เราต้องเอาชนะความตระหนี่ตรงนี้ให้ได้ ความปรารถนานั้น
ก็จะสมหวัง

